

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

(Τοῦ Γκαστὸν Ρισῶ)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Παρίσιοι, 2^η Ανεμόδους, ἔτος XIII

... 'Απόψε ὁ ἀγαπητός μου μπαμπᾶς ἐπέστρεψε σπῆτι μας β-
στερα ἀπὸ δυὸ χρόνια πού ἔλειπε στὸν πόλεμο. Γιὰ νὰ ξεορτάσουμε
τὸ γυρισμό του, ἡ καλή μου θεία μ' ἔντυσε μὲ ἄσπρη μουσελίνα
καὶ μοῦ φόρεσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀσπρολούλουδα κάτω ἀπὸ τὸ μι-
κρὸ μεταξωτὸ πέπλο. Φοροῦσα καὶ
μιά ζώνη ἀπὸ χοντρὸ μεταξωτὸ,
ἄσπρα σκουρῖνια, κάλτσες ἄζουρ.

Ὁ μπαμπᾶς μου κοιτώντας με,
ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα
μικρὸ δέμα πού εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ
στρατιωτικὸ του μανδύα, καὶ μοῦ
ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά. Εἶδα, ἐνῶ τὸν
φιλοῦσα, ὅτι τὰ μάτια του ἦταν
γεμάτα δάκρυα.

— 'Αλλοίμονο! πόσο τὴν μοιά-
ζει, 'Υακίνθη, εἶπε σφίγγοντάς με
στὴν καρδιά του

— 'Αγαπητέ μου Φλοριμόνδε,
εἶπε ἡ καλή μου θεία σκουπίζοντας τὰ μάτια της, νὰ εἶσαι βέ-
βαιος ὅτι σὲ βλέπει, ἐπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ ὅτι εἶνε εὐτυχι-
σμένη. 'Ας μὴ κλαίει. 'Ας χαροῦμε καλύτερα γιὰ τὸ γυρισμό σου.
Καὶ δόσε στὴ μικρὴ Οὐναδίλλα αὐτὰ πού τῆς ἀγόρασες.

Ὁ καλὸς μου μπαμπᾶς μοῦ ἔδωσε τότε τὸ μικρὸ δέμα πού
εἶχε φέρεϊ. Τὸ ἄνοιξε. Εἶχε μέσα ἕνα ὄρατο κουτί φυλιτσένιο καὶ
ἕνα ὄρατο βιβλίον, τὴν «'Εγκυκλοπαιδεία τῶν Παίδων», χρυσοδέτη,
πού εἶχε ἄπ' ἔξω χαραγμένη, μὲ χρυσὰ ψηφία, αὐτὴ τὴν ἀφιέρωσι:
Αὐτὸ τὸ βιβλίον δωρεῖται εἰς τὴν Οὐναδίλλῃ Μύλλερ ἀπὸ τὸν πα-
τέρα της.

2^η Ανεμόδους, ἔτος XIII
Καὶ μέσα στὸ κουτί βρήκα ἕνα κολλιέ, ἕνα βραχιόλι καὶ ἕνα
μικρὸ ρολοῖ χρυσὸ μὲ σμάλτο.

— Σήμερα μπαίνεις στὰ δώδεκα, εἶνε τὰ γενεθλιά σου, Οὐνα-
δίλλη—Βεατρίκη, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Ἡ ἀγία μητέρα σου σὲ
γέννησε στὴ φυλακὴ τὴν 2^η Ανεμόδους, στὴν πρώτη τῆς Δημοκρα-
τίας, καὶ ἀπέθανε στὸ ἔκρωμα εἰκοσιμία ἡμέρες ἀργότερα. Μὴ λη-
σμονῆς ποτὲ νὰ προσεύχῃσαι γι' αὐτή.

Στρασβούργον, Μάρτιος 1809

Φτωχὸ μου τετράδιο! Μὲ πόση χαρὴ σὲ ξαναβρήκα! Καὶ πόσα
συνέβησαν ἀπὸ τὸ 1805! Ὁ ἀπλοῦς λοχαγὸς τοῦ περικου Μύλλερ
τῆς ὑπαικτικῆς φρουρᾶς, ἔγινε ὁ στρατηγὸς Μύλλερ τοῦ σώματος τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτελείου. Καὶ δὲν εἶμαι πιά τὸ μικρὸ χοριτσάκι
πού δὲν ἐνοῦσε τίποτε ἀπὸ κείνα πού διάβαζε στὴν «'Εγκυκλο-
παιδεία τῶν Παίδων». Εἶμαι δεκάξη χρόνια, μικρὸ μου τετράδιο.
Τώρα μεγάλωσα, ἔγινε δασκονίς, ζωγράφος, εὐθύμη, πεταχτή, παρα-
χαϊδεμένη ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ της καὶ τὴν ἀγαπημένη της θεία, πού
τὴ λένε «τὴ μικρὴ τους ξανθούλα».

Καὶ ἀπόψε, πού ξεορτάζω πάλι τὰ γενεθλιά μου, θὰ κάμω τὴν
πρώτη μου ἐμφάνισιν στὸν κόσμῳ! Πῶς ὁ πατέρας μου θὰ μπορέσῃ
νὰ κρατήσῃ σὸ σοβαρὸ του, βλέποντάς τὴ «μικρὴ του ξανθούλα» νὰ
κάνῃ ὑποκλίσεις μπροστὰ στὴ γρηᾶ στρατηγίνα Μαίριλιν. Ἡ γυ-
ναῖκα τοῦ διοικητοῦ μας. Πῶς ἔγω θὰ κρατήσω τὰ γέλια, ἐτσι μὰ
κακωμένη πού θὰ εἶμαι σάν ἕνα ἐπίσημο ὑποκείμενο!...

Θεέ μου! Ἡ θεῖσα μου μὲ φωνάζει! Καὶ ἀ-
κόμη δὲν ἔφτασα τὰ κατσαρά μου!

4 Μαρτίου.

Ὁ! μικρὸ μου τετράδιο! Ἐξῆσα μέσα σ' ἕνα
ὄνειρο... σ' ἕνα πολὺ ὄρατο ὄνειρο... σ' ἕνα πολὺ
ὄρατο ὄνειρο.

Ὡς δῶρο γιὰ τὰ γενεθλιά μου, ἡ Αὐτῆς Αὐτο-
κρατορικῆς Μεγαλειότητος ἡ Ἰωσηφίνα μοῦ ἔστειλε
ἕνα χαριτωμένο τραπέζιμα τοῦ χτενίσματος ἀπὸ ἄ
καζού, ἕνα ἀριστοτέλεσμα τοῦ Περσιέ! Καὶ ὁ
μπαμπᾶς μου μοῦ χάρισε μιά κασσετίνα τοῦ καλ-
λωπισμοῦ βαρύτιμη. Καὶ ἡ καλή μου θεῖσα μοῦ
ἔκαμε δῶρο μιά ἄσπρα. Ἐκλάμα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

'Αλλ' αὐτὰ ἦταν τὸ ὀλιγότερο.

Ὅταν μπήκα στὰ μεγάλα σαλόνια τῆς στρατι-
ωτικῆς διοικήσεως, πού ἀστράφταν ἀπὸ τὰ φῶτα,
καὶ ἦταν γεμάτα ἀπὸ ἄξιωματικούς μὲ δόχρους
στολές, ἀπὸ ὑπαλλήλους πού εἶχαν κεντήματα σ' ὁ-
λες τῆς ραφῆς, ἀπὸ νέες γυναῖκες θαυμάσια ντυ-
μένες καὶ φορτωμένες διαμαντικά, τὰ μάτια μου
δάμπασαν. Ὁ πατέρας μου μοῦ πρόσφερε τὸ μπρά-
τσο καὶ σήκωνε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι. Καὶ στὴ δια-
βασι μὰς ἐπιθύριζαν ἐπαίνους, οἱ ἄνδρες χαμογε-
λοῦσαν, ἡ γυναῖκες κάπως ξινίζαν τὰ μούτρα—πράγμα πού μ' ἐκο-
λάσενε.

Ἡ στρατηγίνα Μαίριλιν ὑπεδέχτο τιμητικῶς τὴν κυρία στρα-
τάρχου δούκισσαν τοῦ Λάντνιου, πού ὄλοι τὴν ἐπεριποιούτο. Ἡ καλή
Κα Λεφεβρ! Μόλις μὲ εἶδε, εἶπε μὲ φωνὴ δυνατὴ: «'Αὐτὴ εἶνε ἡ
κόρη σας, Μύλλερ; Τὰ συγχαρητήριά μου! Καλὴ ράτσα. Ἡ ὁμο-
ρφιά της λάμπει σάν τὸν ἥλιο.»

Μιλοῦσε μὲ τὴ μύτη, καί, μ' ὅλη τὴν ταραχὴ μου, κόντευμα νὰ
σπάσω στὰ γέλια...

Ἔπειτα, ὁ χορὸς. Χόρευμα, χόρευμα, χόρευμα. Καὶ παρεξήρησα
πέντε χοροὺς σ' ἕνα νέο μαθητὴ τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς, ἕναν
κβαλιέρο χαριτωμένο μὲ μαλλιά καστανά μὲ μάτια γαλανά... Τὸν
λένε Ἡλία.

5 Μαΐου 1809

Εἶμαι ἀκόμη ζαλισμένη ἀπὸ χα-
ρὰ! Ὁ μικρὸ τετράδιο, μ' ἀγαπᾷ!
'Απόψε, πού τραγουδοῦσε ἄ-
τι ὁμορφα—ἕνα τραγούδι ἀπὸ τὸ
«'Ριχάρδο τὸν Λεοντόκαρδον», οἱ-
σθανόμουν ὅτι κινερίνα καὶ κοκ-
κινίτσα καὶ τὰ χέτια μου ἔτρεμαν
ἐνῶ ἀγγίζαν τὴς χορδές τῆς ἄρας
μου.

Μ' ἀκολούθησε, στὸν κήπο, ὁ-
που ἐπῆρα ν' ἀναπνεύσω λίγο τὸ
βραδυτὸ ἀεράκι, καὶ ἐκεῖ, κοντὰ σ'
ἕνα θάμνο ἀνθισμένο, μοῦ ἔξωμολογήθη τὸν ἔρωτά του. Καὶ μί-
λησε τόσο γλυκά, τόσο τρυφερά, ὅτε λιποψυχοῦσα ἀπὸ εὐτυχία
πού τὸν ἀκούγα.

— Οὐναδίλλα, μοῦλεγε σιγανά, σφίγγοντας τὸ χέρι μου, ἀγαπητὴ
μου Οὐναδίλλα... Νὰ ξέρατε πόσο σὰς ἀγαπᾶ... Θέλετε νὰ γίνετε
σύζυγός μου;... Πέτε μου, Οὐναδίλλα... Θὰ μὲ περιμένετε; Δοστέ
μου τὸ λόγο σας καὶ σὰς ὀρᾶζομαι ἔρωτα καὶ πίστι σ' ὅλη μου
τὴ ζωὴ.

— Θεέ μου, εἶλεγα μὲ τὸ νοῦ μου... μ' ἀγαπᾶ... μ' ἐρωτεύεται!
Ὡς τόσο, βρήκα τὴ δύναμι νὰ γελάσω.

— Μ' ἀγαπᾶτε; Ἀλήθεια; Εἶπα περιγελαστικά. Μὴ εἶμαι ἀ-
κόμη μικρὴ. Ὑπάρχουν τόσες ὄρατες στὸν κόσμῳ, δὲν θ' ἀρῆξετε
ν' ἀποκτήσετε δόξα καὶ σύντομα θὰ μὲ λησμονήσετε.

— Ποτέ, εἶπε ἐκείνος μὲ πάθος... Ποτέ... Πῶς νὰ λησμονήσω τὸ
χαριτωμένο πρόσωπό σας, αὐτὰ τὰ βαθυγάλανα μάτια, αὐτὸ τὸ λα-
τρεστὸ στόμα; Καὶ τὸ ψηλὸ καὶ λιγερὸ κορμί σας...

— Ἄ! εἶπα, ἀφήστε τὴς κοροϊδεῖες...

— Οὐναδίλλα, μουρμούρισε ἐκείνος, ὁ πατέρας σας μὲ παίρνει
μαζὶ του στὴν Αὐστρία, ὅπου θὰ συναντήσῃ τὴν Α. Μ. τὸν Αὐτο-
κράτορα... Ἀπὸ μὲ ὀνομάζει ἀπὸ τώρα παιδί του, Οὐναδίλλα, καὶ
ἀπὸ σὰς ἀγαπᾶ...

Δὲν πτόρσε ν' ἀποτελειώσῃ... Τότε ἔγρασα τὰ λογικά μου... Καὶ
τοῦ ἀνταπέδωκα τὸ φιλί του.

6 Μαΐου

Τὰ ὀμολόγησα ὅλα στὸν πατέρα μου. Ἀρραβωνιαστήκαμε...

5^η Ἀπριλίου 1811 (Ἅγιος Γερμανός)

Στὸ σημερινὸ κυνήγι συστήθηκα στὸν Αὐτοκράτορα. Εἶνε ἡ
πρώτη φορὰ (ἕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ ἀρρα-
βωνιαστικοῦ μου, πού σκοτώθηκαν καὶ οἱ δύο στὸ Βάγραμ ἀπὸ τὴν
ἴδια ὀβίδα), πού ἔβγαλα τὰ μαῦρα. Γιατί ἡ μαυροφόρος δὲν ἀρέ-
σουν στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Εἰσήχθη ἀπὸ τὸν Λυρόν στὸ περίπτερον ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ
εἶδιδε ἀρᾶσαν στοὺς ἐπισημούς. Καὶ ἔγινε δεκτὴ
μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

— Θὰ λαμβάνετε ἕξ χιλιάδες φράγκα σύνταξιν
καὶ προσθέτες σὰς προικοδοτῶ μὲ πενήντα χιλιά-
δες λίβρες. Ἀγαποῦσα πολὺ τὸν πατέρα σας καὶ ὁ
μνηστὴρ σας θὰ γίνετον, ἂν ζοῦσε, στρατιώτης
διακεκριμένος. Εὐτυχῶς εἶσθε πολὺ νέα, ἀγαπητὴ
μου κόρη. Γιὰ νὰ σὰς παρηγορήσω, θὰ σὰς παντρέ-
ψω σύντομα μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς γενναίους μου. Θὰ
τὸ ἔχω ἄπ' ὄψιν.

— Μεγαλειότητα, ἔλαβα τὸ θάρρος ν' ἀπιν-
τήσω, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μὲ συγχωρήσῃ
διὰ τὴν τόλμην μου... Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μείνω πι-
στὴ στους ὀρκους μου... Θὰ μείνω ἀνύπανθη

— Καλὰ! Καλὰ, μὴ λέτε λόγια παιδαριώδη,
εἶπε μὲ κάποιον ἀδημονίαν.
Μοῦ ἀνασάκωσε τὸ πηγούνη μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ
δακτύλου του καὶ χαμογέλασε βλέποντάς τὴν ἀμη-
χανία μου.

— Τὶ εἶδους καλόγηρα θὰ γίνετε λοιπόν, μ'
αὐτὰ τὰ ὄρατα ματάκια! Εἶπε χτυπώντας με στὸ
μάγουλο. Ναί, θὰ σὰς παντρέψω. Καὶ ἂν ἀποκτι-
στετε υἱός, θὰ τοὺς κάμω ἀκολούθους τοῦ βασιλέως
τῆς Ρώμης! Πρέπει νὰ φροντίσω νὰ συγκατήσω τὴν μέλλουσαν
Αὐλὴν τοῦ υἱοῦ μου.

Ἔργα, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη μαζὶ
καὶ λύπη.

Ἅγιος Γερμανός, Νοέμβριος 1811

Ἔγω ἔδω ἐπάνω στὸ τραπέζι μου ἱερὰ φυλαχτά πού μοῦ τάφερε
ἀπὸ τὸ Βάγραμ ὁ ἱπποκόμος τοῦ πατέρα μου. Ἐνα σγουρὸ ἀπὸ τὰ

μαλλιά του αγαπημένου μου 'Ηλία, το ρολόι του στρατηγού Μύλλερ, το π' τέρα μου. Και αυτό το λατρευτό γραμμαί που ο αγαπημένος μου, ψυχομαχώντας, δεν μπόρεσε να το αποτελειώσει.

«Ουναδίλλα, αγαπημένη μου... σ' αφήνω ύγειαν... 'Αποθησικω με τ' όνομά σου στα χείλη και την εικόνα σου στην καρδιά... 'Αγάπη μου... πέρα από τον θάνατο σ' έξορκίζω να μη...»

Δεν άπετελείωσε... 'Αλλά έβρι τι ήθελε να πη, αφού η σκιά του με έπισκέπτεται κάθε νύχτα. «Όχι, 'Ηλία, όχι. Δεν είμαι από κείνες που δίνουν την αγάπη τους δύο φορές. Δεν θα ήπακούσω. Δεν θα πάρω το σύζυγο που θέλουν να μου επιβάλουν. Και άφου το μόνο μου καταφύγιο εινε πια ο τάφος, θάρθω να σάς εύρω. Λεχθητέ με δλοι, ο μητέρα μου που μαρτύρησε, ο πατέρα μου αγαπημένε. Μεσολάβητε για μένα, καλή μου θεϊστα 'Υακίνθη, δεύτερη μητέρα μου. 'Ερχομαι, 'Ηλία, δεξου την άρραβωνιαστική σου σ' αυτό τον κόσμο και τή γυναικά σου στον άλλο! Θεέ μου! Θεέ μου, συγκώρησέ με!»

«'Εφημερίς των Συζητήσεων» τή: 12 Νοεμβρίου 1811

«Σήμερον έγένητο η κηδεία της Άνιδος Βεατρίκας Ουναδίλλας Μύλλερ, η όποια έδολοφονήθη κατά τρόπον τόσο μυστηριώδη εις την οικίαν τη του 'Αγιου Γερμανου. Η άτυχής νείνις έπισήμως ειχε μνηστευθή, τη φροντιδι της Α. Μ. του Αυτοκράτορος, ένα των μάλλον διακεκριμένων άξιωματικών της φρουράς, τον λοχαγόν Ζάν Κουραλέ. Την εύρον στολισμένη ως δι' έορτήν, με την λευκήν της νυμφικήν έσθητα. 'Εγγχειρίδιον ιταλικόν ήτο έμπειρηγμένον μέχρι της λ' ββής εις το σ' ηδούς της, με τήσιν δύναμι, ώστε ουδές σταγών αίματος έφρουσεν εκ της πληγής. 'Αποδίδεται αυτό το έγκλημα εις λόγους εκδικήσεως, διότι άποκλείεται η ιδέα περι αυτοκτονίας, καθ' όσον η Άγιος Βεατρίκη Ουναδίλλα Μύλλερ ουδένα λόγον ειχε να τερατίση την ζοήν της...» ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΣΑΡ

ΣΑΥΤΥΡΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ

Μπρέ! Τί άφέντη πούχω έγώ! τί σόι! τί χαμόρι, Τί μάτι, τί περατηριά, τί όμορφιά, τί χάρη!... Και να μην έχη ο τόπος μας - τί κριμα - άλλο ένα! Μ' αλήθεια έχει δίπλα του και σκύλλο σαν και μένα...

Ο ΑΦΕΝΤΗΣ

Μπρέ! Τί σκυλι που σούχο έγώ! τί σόι, τί χαμόρι, Τί μάτι, τί περατησιά, τί όμορφιά, τί χάρη!... Και να μην έχη ο τόπος μας - τί κριμα - άλλο ένα! Μ' αλήθεια έχει δίπλα του και άφέντη σαν και μένα...

Κι' έτσι άφέντης και σκυλι με σηκωμένες μύτες Πηγαίαν κοραφώνιτες κ' ήσαν κ' οι δυο... ψωρήταις! Δ. ΚΑΜΠ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ

'Αρχίζει το περίφημον μυθιστόρημα του ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ

"Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ.."

Μυθιστόρημα παρ' όθων. Μυθιστόρημα άστυνομικόν. Μυθιστόρημα αισθηματικόν. Μυθιστόρημα φρικιαστικόν! Μή ήρωα τον Βοεβόδα της Τρανσυλβανίας Δράκουλαγ, όστις έχει άποθάνει πρό 500 ετών και ξη βρυκολακισμένος σ' ένα έρημικό, τρομερό, προγονικό του πύργο...

Πρέπει να μάς εύγνωμονήτε για το άριστούργημα αυτό που θα σις δώσουμε. Περιπετειώδιστερον μυθιστόρημα δεν έδημοσιεύθη μέχρι σήμερον εις περιοδικόν. Θα σάς συναρπάση, θα σάς γοητεύση, θα σάς ξερελλάνη.

Ο Βοεβόδας Δράκουλας κατοικεί μέσα στους τάφους και όργιάζει την νύχτα. Πένην την μορφή λύκου, σκύλου, κουκουβάγιας. Εινε τρομερός την θείαν. Μιά ήμερα άφίνει το πύργο του και ενσκήπτει στο Λονδίνο. Κι' εκεί πλέον αρχίζει τρομακτικός άγών μεταξύ αυτού και δύο σοφών που θέλουν να τον έξοντώσουν. Πώς όμως φθάνει στο Λονδίνο; Ταξιδεύων φυσικά. Και η άφήγησις του ταξιδιού του αυτού εινε ό τι φρικιαστικόν, άνατριγίλα και τρόμος...

Φονεύει μίαν όφραϊαν νεάν και η νέα βρυκολοκιάζει επίσης. Και ο ίδιος ο έραστής της διατρύπη την καρδίαν της διά να την λυτρώση του κακού...

'Αλλά τί να σάς πρωτοποιήμε; <Ο Καπετάν Βρυκόλακας> δεν λέγεται με δύο λόγια. 'Εχετε λοιπόν ύπομονήν μέχρι του

ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟ Σ ΦΥΛΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Α. ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Ζ'

'Η δολοφονία του Α' Νεκροταφείου ύπηρες για την εποχή εκείνη από τα έγκλήματα που συνετάραξαν και έξηγειραν έξαιρετικά την άθηναϊκή κοινωία.

'Εξω άκριβώς από το μανδρότοχο του Νεκροταφείου, κάτω στο χόμα, βρέθηκε μία νύχτα νεκρή, με μία σφαίρα στο κρανίο, μία φτωχή, μία δυστυχισμένη έπαίτις, η Μοσχού 'Αναστασία. Κοιτά της ένα κορό έσίγητο. Είπεν εύρη τον μητρικόν μαστόν και χωρίς να ένοη το φρικώδες δράμα έβύζανε την νεκρή μητέρα του!...

'Από της πρώτης στιγμής το έγκλημα έθεωρήθη μυστηριώδες. Ποίος έδολοφόνησε την Μοσχούν και διατί; Διά λόγους έρωτικούς; 'Ητο άσχημοτάτη, ρυπαρά, ρακάνδυτος, γηρασμένη σκεδόν. Διά να τη ληστεύση; 'Ητο πάλμπωχος, έξητριάνευε για να ζήση. 'Ετσι και η άστυνομία και η άνάκρισις ευρέθησαν πρό σκότους. Ο μόνος μάρτυς του έγκλήματος ήτο το κορό που έξκατοψεν η Μοσχού στην άκάη της την στιγμήν του έγκλήματος. Μιλούν όμως τα κορά; 'Αντιλαμβάνονται;

Τοιουτοτρόπος άνάκρισις και άστυνομική άρχη έβάδιζαν ψηλαφητά εις το έρεβος του μυστηρίου. Είχαν να λύσουν πολύ δύσκολον πρόβλημα, να διαφωτίσουν πολύ σκοτεινόν μυστήριον...

Αι σχετικαί άνακρίσεις ειχον άνατεθή, ως ένθυμοίμαι, εις τον κ. Μείντινγην. 'Ιδιαιτέρως δε ένεργούσαν αυτές προς άνακάλυψιν του δολοφόνου, γρησιμοποιών προς τοούτο δραστήριον άστυνομικόν και ιδιαιτέρως πάλιν η καταδίωξις. Συνέβη μάλιστα και το έξης: Μεταξύ άνακρίσεως και άστυνομίας άνεπτυχθή άντιζητήλα και κατέβαλον άμφοτέροι υπεράνθρωπα μέσα και όχθους προς έπιτυχίαν των έρευνών των.

Ποίος θα έπέτυχανε εν τέλει; Ποίος θα άνεκάλυπτε και θα συνέλάμβανε τον άπαισιον δολοφόνον;

'Η μάλλον ποίος έπέτυχεν; Αυτό θα μένη σκοτεινόν κάπως εις τον αιώνα τον άπαντα. Διότι μοιραίως - ως άπεδείχθη εκ των ύστερων - και η άνάκρισις και η άστυνομία - ήκολούθησαν την αυτην όδον εν ταίς ένεργείαις των. Συνεκρίθησαν ιδιαιτέρως έκάστη, τα αυτά στοιχειά, ύποψιάσθησαν συγγρονος σκεδόν τον δράστην, έπιληροσφηθήσαν, τέλος, ταυτοχρόνως το όνομα αυτού και την διεύθυνσιν του και ταυτοχρόνως ένεσκαψαν εις την οικίαν του η μάλλον εις το ίατρείον του. Κατ' αυτών τον τρόπον και η σύλληψις του διενεργήθη παρ' άμφοτέρων.

'Ητο δε ο δράστης κάποιος όδοντοίατρός - ως μη άναφερόμεν το όνομά του - όστις προήπήξεν έραστής της Μοσχούς και την διέφθειρεν, ύποσχεθείς εις αυτην γάμον. Την ξεπάτησεν όμως άκολούθως, την εγκατέλειπε και η Μοσχού καθήτησεν έπαίτις.

'Ηλιξεν όμως η δυστυχής άκόμη και όλιγας ήμέρας πρό της δολοφονίας, πληροφορηθείσα την άφιξίν του εις τας 'Αθήνας, τον έπεσκέφη και του ύπενώμισε την ύπόσχεσίν του. Ο τέως έραστής της έπροσένευτο τας ήμέρας εκείνας. 'Επρόκειτο να έπιτύχη κάποιον συμφέροντα γάμον. Και έγένητο έξω φρεσών διαν άντίκρουση το θύμα του, το όποϊον ήτο δι' αυτών διαρκής άπειλή. 'Επρεπε συνεπώς να άπαλλαγη αυτης πάση θυσία. Της ύπεσέδη χορημάτα. 'Η Μοσχού όμως άπαιτούσε γάμον. Και ο όδοντοίατρός έλαβε πλέον την σκληράν άπόφασιν. Της έδωσε ραντεβού το βράδι, στας 9 ή 10 - δεν ένθυμοίμαι καλώς την ώρα - στο νεκροταφείον, όπου και την έφόνευσε!...

Σοφότερον έγκλημα, πλέον καλώς σχεδιασμένον και πλέον μεγαλοφυώς ύπολογισθίν δεν έγινε μέχρι σήμερον, έξαιρέσει της τελευταίας δολοφονίας του Μοραίτη του του Μπασιάνου στην Μαλακάσαν. Τα κατ' αυτό και της άναμιξείως εις την δολοφονίαν της...

ΧΑΡΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η μυγ'λοφυία του δ'λοφόνου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθιστώμεν γνωστόν προς τους κ. συνδρομητάς του «Μπουκέτου», τους έγγραφέντας δι' εν μόνον τρίμηνον, δι, η συνδρομή των έλγηε και αν δεν σπεύσουν να την άνανεώσουν, η άποστολή του φύλλου θα διακοπη. (Εκ της Διευθύνσεως)